

תולדות לעו. חף על גב דבמחלות הארץ היו תולדות ותומים : **בזאת** ובזאת. הא דלא מצינו תומים הרבה כדריש (לעיל דף כה). גבי כהנה וכהנה לפי, שלא היו כ"ס מחלות במדבר שטעם לרבות שמעל בחרמים : **מלמד** שלא ענש על האסתרות

רבינו חננאל

למיסר הכרוז ביום
פלוני בשעה פלונית
במקום פלוני*). אמר
ר' יהושע בן לוי
כל הסתורה וזוכה יצרו
מעלה עליו כאלו כיבד
הקב"ה בעוה"ז ובעוה"ב
שנאמר וזבח תורה
יבכרנני [ואמר ריב"ז]
בזמן שזיבת המקדש
קיום אדם מקריב
עולה שזר עולה

בירו מנחה שבו מנחה
 בירו אבל מי שדעתו
 שפלה ממנה עליו
 הכתוב כאילו הקריבו
 הקרבנות כולן שנאמר
 וזבחי אלהים רוח נשברה
 ולא עוד אלא שגם
 תפלו נמסות שנא'
 לך נשבר ונדכה אלהים
 לא תבזה: [מגילת]
 [הית] רחוק מביט
 הקטלה ד' אמת
 אומרים לו התורה שכן
 דרך כל המומתין
 מתורין של המהדרין
 יש לו חלק לעזה' שכן
 מצינו בענין כו' ת"ר

דש"ל כחצ דרך עם דלעיל הוא דיבור אחר

(*) כר"י נמחק כ
איזה שורות
(**) [מדברי רבי
נראה שהיה לו ג' אחת
בגמ' אמנם גירסה
לריב"ה ביאור ו"ע]

אריב"ל כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו
מעלה עליו הכתוב כאילו כיבדו להקב"ה
בשני עולמים העולם הזה והעולם הבא
דכתיב ^{ספנים} "זוֹכֵר תוֹדָה יִכְבְּדֵנִי" *ואריב"ל בזמן
שבית המקדש קיים אדם מקריב עולה שבר
עולה בידו מנחה שבר מנחה בידו אבל מי
שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו

הקריב כל הקרבנות כולן שנאמר וזבח^ה אלהים רוח נשברה ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת שנאמר לב נשבר וגדלה^ה אלהים לא תבוז : **מתני'** "היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות אומרים לו התודה שכן דרך כל המומתין מתודין שכל המתודה יש לו חלק לעוה"ב שכן מצינו בעבן שאמר לו יהושע^ה בני שים נא כבוד [לה'] אלהי^ה ישראל ותן לו תודה ויען עבן את יהושע ויאמר אמנה אנכי תפאתי וכזאת וכזאת וגו'

ומגן שכיפר לו וידיו שנאמר ויִאמֶר ^ס יְהוֹשֻׁעַ מֶה עֲבַרְתָּנוּ יַעֲבֹךְ ה' בְּיוֹם הַזֶּה בְּיוֹם הַזֶּה אַתָּה עֹבֵר וְאֵי אַתָּה עֹבֵר לְעוֹלָם הָבָא וְאִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַתְּחוּדוֹת אוֹמְרִים לוֹ אֲמֹר תֵּהָא מִיתָתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵי ר' יְהוֹדָה אוֹמֵר אִם הִיָּה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזוּמָּם אוֹמֵר תֵּהָא מִיתָתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵי חוּץ מִזֶּן זֶה יֵאמְרוּ לוֹ א"כ יְהוּ כָּל אִדָּם אוֹמֵר כֵּן כִּדִּי לְנִקּוֹת עֲצָמוֹ : גַּמ' ת"ד נא *אֵין נא אֵלָא לִשְׁנוֹן בְּקִשָּׁה בְּשַׁעָה שֶׁאֲמַר הַקִּבְלָה

לַיהוֹשֻׁעַ הָהֵמָּה יִשְׂרָאֵל * אָמַר לַפְּנֵי רַב־שִׁׁעַ
מִי הֵמָּה אָמַר לֵיהּ וְכִי דִילְשׁוּר אֲנִי לֶךְ הַפֵּל
גִּרְלוֹת הַלֶּךְ וְהַפִּיל גִּרְלוֹת וּנְפֵל הַגִּרְלָה עַל
עֵבֶן אָמַר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ בְּגִרְלָה אַתָּה בֹּא עָלֶי
אַתָּה וְאַלְעֹזֶר הַכֹּהֵן שְׁנֵי גִרְלוֹי הַדּוֹר אַתֶּם
אִם אֲנִי מִפִּיל עֲלֵיכֶם גִּרְלָה עַל אֶחָד מִכֶּם
הוּא נֹפֵל אָמַר לוֹ בִּקְשָׁה מִמֶּךָ אֵל תוֹצִיא
לַעֲזֶר עַל הַגִּרְלוֹת שֶׁעֲתִידָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יִשְׁתַּחֲוֶה גִרְלָה וְיִשְׁתַּחֲוֶה אֵל גִּרְלָה וְהָלַךְ

את הארץ תן תודה אמר רבינא שחורי
שחריה במילי כלום נבקש ממך אלא הודאה
תן לו תודה ותיפטור מיד ויען עבן את יהושע
ויאמר אמנה אנכי חמאתי לה' אלהי ישראל
וכואת וכואת עשיתי אמר רב אסי אמר רבי
חנינא מלמד שמעל עבן בשלשה דרמים

וַיִּשַׁע שְׁנֵאמֹר כֹּזָאֵת וְכֹזָאֵת עִשְׂתִּי רַבִּי יוֹחֲנָן אָמַר
מִשָּׁה אַרְבַּעַה בִּימֵי מִשָּׁה וְאַחֵר בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ
וְזֹאת עִשְׂתִּי וְעַד הִשְׁתָּא מָאִי מַעֲמָא לֹא אִיעֲנוּשׁ
שְׁמַעוֹן לִפִּי שְׁלֹא עָנֵשׁ עַל הַנִּסְתָּרוֹת עַד שֶׁעָבְרוּ
סִתְרוֹת לָהּ אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד
וְעַל עֵינֵי שְׁבַעַד מִלְכָּד שְׁלֹא עָנֵשׁ עַל הַנִּסְתָּרוֹת
וְעַל דְּבָרֵי ר' יְהוּדָה א"ל ר' נַחֲמִיָּה וְכִי עָנֵשׁ עַל
מִכְּסֵי עוֹלָם אֵלֶּיךָ שְׁלֹא עָנֵשׁ עַל הַנִּסְתָּרוֹת
בְּגִלּוֹתֵי עַד שֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיּוֹרֵדן אֵלֶּיךָ

אז לא לה' אלהינו אבל מאכל ואילך הם
הם מתחלת מדה זו ותגובתו עד עולם : **וכי פנח על הס**
מפניכורא דכספירות קאי לנאמנשינ דעד
זאי למא לי דכספיה אי משום חיובא
הה דכספי הגגלות לנו ולבנינו לאו עד
ז' שגליו עד ששכורא אה הירדו : **פנח** .
הנה נהגה מדה זו . לרבי נחמיה כיון ד

[סופה תג
[ע"ט]

צרכות ס.
[לקמן פט:
סוטה י:]

לעיל יא.

4

1

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מז

רבינו חננאל

עכ"מ"ט אינעם. ישראל עליה הלא מן הנסמכות היא: **הטעם** ישראל. מדלא אמר חטא העם עדיין שם קדושתם עליהם: **חילפי**. אורטי"א"ס: **מושב בערלה**. משך את עור אמתו חמיד עד שנסתרבה וביטחה את ראש הגיד כדי שלא יראה מהול: **פשיטא**. הא ר' אילעא גופיה אמר דעבר על כל תורה אור

הערה: לא פקר. לא הפקיר עמלו כל כך: **בנפרס המאורס**. כתיב כי עשית נבלה בישראל: **כולי האי**. רע לשמים ורע לבריות לבייש את משפחתה ולאוסרה על בעלה: **דיניס** **בנפרס המאורס**. נלמנו לסקלו: **לרדוטן**. שיראו את קלקולו ויזהרו בעלמם ולא יאסרו למעול בחרם: **הראוי לשפירס**. כסף וזהב ובגדים: **הראוי לסקילס**. הוא שור ובהמותיו וקנס היה לרדות את האחרים: **אינעל דמילתא**. טעית של זמר נקי בן יומו *משכבנין אותו למילת מלכיש לבוס שלא יתכלך למרו: **סרכלא דגריסא**. לבוע בלרין שקורין אל"ס: **זו משה**. כשהיה לרין יסוע לבקש רחמים על ישראל היה מדבר בלשון רכה: **פלילוט**. דין: **ולו סואלנו**. ולואי שהאלו ליטב ולא לעבור את הירדן משמע שטוב היה לנו שלא לקיים מלכותך שאמרת לנו קום עבור את הירדן: **קום נר**. משלך ומידך היתה זאת להם שאף בשבילך נעשו שלא קיימת את דברי: **ריחקס ששים מיל**. הר גריזים והר עיבל רחוקים ששים מיל מן הירדן במסכת סוטה (דף לו.) ושם הקימו את האבנים: **כן פשט יסוע**. מקרא כתוב כן ולא יפה דרש רבי שילא שיהא שניה: **אסא גרמא לס**. שלא היה לך לאסור עליהם בימת יריחו: **וסינו דקאמר לנו כפי**. רק שללה ובהמטה תבזו שלא תחרימם עוד: **סיי עכיד**. דמשתחוה לאדם בלילה דכיון דאמר לו הלנו אתה אם ללרינו (יהושע ה) מכלל דלילה הוא דאי ביממא וכי לא היה מכיר בין שרי ישראל לשפיראומות העולם: **שמא עד סוף**. ואין מוילאין שם שמים על המזיק ושלוס שם שמים הוא שנאמר (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום וכ"ס שאין משתחוה דדומה כמשתחוה לשעירים: **אמר**

עכ"מאי מעמא אינוש משום דהו ידעי עכ"מביה אשתו ובניו *חטא ישראל אמר רבי אבא בר זבדא אע"פ שחטא ישראל הוא אמר ר' אבא היינו דאמרי אינשי אסא דקאי ביני חילפי אסא שמיא ואסא קרו ליה *וגם עברו את ברית אשר צייתי אותם גם לקחו מן החרם גם גנבו גם בחשו גם שמו בבליהם אמר ר' אילעא משום ר' יהודה בר מספרתא מלמד שעבר עכן על חמשה חומשי תורה שנאמר חמשה גם ואמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא עכן מושך בערלתו היה כתיב הכא וגם עברו את בריתי וכתיב ה"תם *את בריתי הפך פשיטא מהו דתימא במצוה גופיה לא פקר קמ"ל *וכי עשה נבלה בישראל א"ר אבא בר זבדא מלמד שבעל עכן נערה המאורסה כתיב הכא וכי עשה נבלה וכתיב ה"תם *כי עשתה נבלה בישראל פשיטא מהו דתימא כולי האי לא פקר נפשיה קמ"ל רבינא אמר דיניה כנערה המאורסה דבסקילה אמר ליה ריש גלותא ה"ר אבא בר זבדא כתיב *ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון הזהב ואת בגיו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו אם הוא חטא בניו ובנותיו מה חטאו אמר ליה ולישמעמך אם הוא חטא כל ישראל מה חטאו דכתיב *וכל ישראל עמו אלא לרדותן ה"ר כדי לרדותן *וישרפו אותם באש ויסקלו אותם באבנים בתרתי אמר רבינא הראוי לשריפה לשריפה הראוי לסקילה לסקילה *וארא בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף רב אמר איצטלא דמילתא ושמואל אמר סרבלא דצריפא *ויציקום לפני ה' אמר רב נחמן בא וחבטם לפני המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו תיהרג רובה של סנהדרין דכתיב *ויבי מהם אנשי העי בשלשים וששה איש *ותניא שלשים וששה ממש דברי ר' יהודה אמר לר' נחמיה וכי שלשים וששה היו והלא כנגד רובה של סנהדרין אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב *ותחננו ידבר רש ועשיר יענה עזות תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות זה יהושע מאי מעמא אילימא משום דכתיב ויציקום לפני ה' ואמר רב נחמן בא וחבטם לפני המקום לא עביד הכי (*דכתיב) *ויעמד פנחס אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד שעשה פלילות עם קונו בא וחבטם לפני המקום אמר לפניו רבונן של עולם על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל דכתיב *ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף ואלא מהכא *למה העברת העביר את העם הזה את הירדן משה נמי מימר אמר *למה הרעתה לעם הזה אלא מהכא *ולו הוואלנו ונשב בעבר הירדן *ויאמר ה' אל יהושע קום לך דריש ר' שילא א"ל הקב"ה שלך קשה משלהם אני אמרתי *והיה בעברכם את הירדן תקימו ואתם ריחקתם ס' מיל בחר דנפק אוקים רב אמורא עליה ודרש *כאשר צוה ה' את משה עבדו בן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה א"ל אתה גרמת להם והיינו דקאמר ליה בעי *ועשית לעי ולמלכה וגו' *ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא וגו' *ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי [ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו] היכי עביד הכי והאמר רבי יוחנן *אסור לו לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה חיישין שמא שר הוא שאני ה"תם דקאמר ליה *אני שר צבא ה' עתה באתי וגו' ויילמא משקרי גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה

הערה: לא פקר. לא הפקיר עמלו כל כך: בנפרס המאורס. כתיב כי עשית נבלה בישראל: כולי האי. רע לשמים ורע לבריות לבייש את משפחתה ולאוסרה על בעלה: דיניס בנפרס המאורס. נלמנו לסקלו: לרדוטן. שיראו את קלקולו ויזהרו בעלמם ולא יאסרו למעול בחרם: הראוי לשפירס. כסף וזהב ובגדים: הראוי לסקילס. הוא שור ובהמותיו וקנס היה לרדות את האחרים: אינעל דמילתא. טעית של זמר נקי בן יומו *משכבנין אותו למילת מלכיש לבוס שלא יתכלך למרו: סרכלא דגריסא. לבוע בלרין שקורין אל"ס: זו משה. כשהיה לרין יסוע לבקש רחמים על ישראל היה מדבר בלשון רכה: פלילוט. דין: ולו סואלנו. ולואי שהאלו ליטב ולא לעבור את הירדן משמע שטוב היה לנו שלא לקיים מלכותך שאמרת לנו קום עבור את הירדן: קום נר. משלך ומידך היתה זאת להם שאף בשבילך נעשו שלא קיימת את דברי: ריחקס ששים מיל. הר גריזים והר עיבל רחוקים ששים מיל מן הירדן במסכת סוטה (דף לו.) ושם הקימו את האבנים: כן פשט יסוע. מקרא כתוב כן ולא יפה דרש רבי שילא שיהא שניה: אסא גרמא לס. שלא היה לך לאסור עליהם בימת יריחו: וסינו דקאמר לנו כפי. רק שללה ובהמטה תבזו שלא תחרימם עוד: סיי עכיד. דמשתחוה לאדם בלילה דכיון דאמר לו הלנו אתה אם ללרינו (יהושע ה) מכלל דלילה הוא דאי ביממא וכי לא היה מכיר בין שרי ישראל לשפיראומות העולם: שמא עד סוף. ואין מוילאין שם שמים על המזיק ושלוס שם שמים הוא שנאמר (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום וכ"ס שאין משתחוה דדומה כמשתחוה לשעירים: אמר

שמכנין לו מילת

כ"ס קבא:

משלי יח

[י"ג והכתיב]

לקמן ס:

במדרש ס:

יסוע ז

שמות ה

יסוע ז

שם יא

שם ח

שם ה

מגילה ג: ע"כ

שם

מלשון חטא ישראל קרי אע"פ שחטא ישראל קרי ליה רחמנא. ביני חילפי מין הרים רע כדגרסינן בפרק לולב הגזול. וגם עברו את בריתי וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם בחשו וגם שמו בבליהם ה' נס. מלמד שעבר על חמשה חומשי תורה. א"ל ריש גלותא לרב הונא עין כדכתיב וכל ישראל ישמעו וייראו. כתיב וישרפו אותם באש ויסקלו אותם באבנים ויתרתי עבר ברו אסר רבינא כגון בגדים וכלי כשריפה בעלי חיים בספילת. כתיב ויציקום לפני ה' מלמד שחבטם עבר ואמר רבון כל העולמים על זה יפלו רובה של סנהדרין כ"י. אמר רב תתנונים ידבר שר זה משה רבינו ועשיר יענה עזות זה יהושע שאמר ולו הוואלנו ונשב בעבר הירדן ואסיקנא האי דגפיל יהושע קמי חסילאך בלילה משום דאמר ליה אני שר צבא ה' עתה באתי. ובמיר דלא מפקי השרים שם שמים לבטלה שאילולי כך אסור לאדם לתת שלום לחבירו בלילה שמש שר הוא ובמא

הערה: לא פקר. לא הפקיר עמלו כל כך: בנפרס המאורס. כתיב כי עשית נבלה בישראל: כולי האי. רע לשמים ורע לבריות לבייש את משפחתה ולאוסרה על בעלה: דיניס בנפרס המאורס. נלמנו לסקלו: לרדוטן. שיראו את קלקולו ויזהרו בעלמם ולא יאסרו למעול בחרם: הראוי לשפירס. כסף וזהב ובגדים: הראוי לסקילס. הוא שור ובהמותיו וקנס היה לרדות את האחרים: אינעל דמילתא. טעית של זמר נקי בן יומו *משכבנין אותו למילת מלכיש לבוס שלא יתכלך למרו: סרכלא דגריסא. לבוע בלרין שקורין אל"ס: זו משה. כשהיה לרין יסוע לבקש רחמים על ישראל היה מדבר בלשון רכה: פלילוט. דין: ולו סואלנו. ולואי שהאלו ליטב ולא לעבור את הירדן משמע שטוב היה לנו שלא לקיים מלכותך שאמרת לנו קום עבור את הירדן: קום נר. משלך ומידך היתה זאת להם שאף בשבילך נעשו שלא קיימת את דברי: ריחקס ששים מיל. הר גריזים והר עיבל רחוקים ששים מיל מן הירדן במסכת סוטה (דף לו.) ושם הקימו את האבנים: כן פשט יסוע. מקרא כתוב כן ולא יפה דרש רבי שילא שיהא שניה: אסא גרמא לס. שלא היה לך לאסור עליהם בימת יריחו: וסינו דקאמר לנו כפי. רק שללה ובהמטה תבזו שלא תחרימם עוד: סיי עכיד. דמשתחוה לאדם בלילה דכיון דאמר לו הלנו אתה אם ללרינו (יהושע ה) מכלל דלילה הוא דאי ביממא וכי לא היה מכיר בין שרי ישראל לשפיראומות העולם: שמא עד סוף. ואין מוילאין שם שמים על המזיק ושלוס שם שמים הוא שנאמר (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום וכ"ס שאין משתחוה דדומה כמשתחוה לשעירים: אמר

לא נאמר אלא בשלשים וששה איש אלא זה יאיר בן מנשה ששקול כנגד רובה של סנהדרין אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב *ותחננו ידבר רש ועשיר יענה עזות תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות זה יהושע מאי מעמא אילימא משום דכתיב ויציקום לפני ה' ואמר רב נחמן בא וחבטם לפני המקום לא עביד הכי (*דכתיב) *ויעמד פנחס אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד שעשה פלילות עם קונו בא וחבטם לפני המקום אמר לפניו רבונן של עולם על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל דכתיב *ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף ואלא מהכא *למה העברת העביר את העם הזה את הירדן משה נמי מימר אמר *למה הרעתה לעם הזה אלא מהכא *ולו הוואלנו ונשב בעבר הירדן *ויאמר ה' אל יהושע קום לך דריש ר' שילא א"ל הקב"ה שלך קשה משלהם אני אמרתי *והיה בעברכם את הירדן תקימו ואתם ריחקתם ס' מיל בחר דנפק אוקים רב אמורא עליה ודרש *כאשר צוה ה' את משה עבדו בן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה א"ל אתה גרמת להם והיינו דקאמר ליה בעי *ועשית לעי ולמלכה וגו' *ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא וגו' *ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי [ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו] היכי עביד הכי והאמר רבי יוחנן *אסור לו לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה חיישין שמא שר הוא שאני ה"תם דקאמר ליה *אני שר צבא ה' עתה באתי וגו' ויילמא משקרי גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה

הערה: לא פקר. לא הפקיר עמלו כל כך: בנפרס המאורס. כתיב כי עשית נבלה בישראל: כולי האי. רע לשמים ורע לבריות לבייש את משפחתה ולאוסרה על בעלה: דיניס בנפרס המאורס. נלמנו לסקלו: לרדוטן. שיראו את קלקולו ויזהרו בעלמם ולא יאסרו למעול בחרם: הראוי לשפירס. כסף וזהב ובגדים: הראוי לסקילס. הוא שור ובהמותיו וקנס היה לרדות את האחרים: אינעל דמילתא. טעית של זמר נקי בן יומו *משכבנין אותו למילת מלכיש לבוס שלא יתכלך למרו: סרכלא דגריסא. לבוע בלרין שקורין אל"ס: זו משה. כשהיה לרין יסוע לבקש רחמים על ישראל היה מדבר בלשון רכה: פלילוט. דין: ולו סואלנו. ולואי שהאלו ליטב ולא לעבור את הירדן משמע שטוב היה לנו שלא לקיים מלכותך שאמרת לנו קום עבור את הירדן: קום נר. משלך ומידך היתה זאת להם שאף בשבילך נעשו שלא קיימת את דברי: ריחקס ששים מיל. הר גריזים והר עיבל רחוקים ששים מיל מן הירדן במסכת סוטה (דף לו.) ושם הקימו את האבנים: כן פשט יסוע. מקרא כתוב כן ולא יפה דרש רבי שילא שיהא שניה: אסא גרמא לס. שלא היה לך לאסור עליהם בימת יריחו: וסינו דקאמר לנו כפי. רק שללה ובהמטה תבזו שלא תחרימם עוד: סיי עכיד. דמשתחוה לאדם בלילה דכיון דאמר לו הלנו אתה אם ללרינו (יהושע ה) מכלל דלילה הוא דאי ביממא וכי לא היה מכיר בין שרי ישראל לשפיראומות העולם: שמא עד סוף. ואין מוילאין שם שמים על המזיק ושלוס שם שמים הוא שנאמר (שופטים ו) ויקרא לו ה' שלום וכ"ס שאין משתחוה דדומה כמשתחוה לשעירים: אמר

א"ל

[עירובין שם מגילה שם]

(*) גי' הערוך בערך בעי' ובהוא מעשה דבעי' הוא מוכא עכ"ל דם המוכסן שם בר מעיין ותמאל שם שנויים רבים מפרטי המעשה שהביא רש"י כאן

ל מלח דבציח לא סירש כלום ומזו

לפרשו על נכון] ועי' בירושלמי פ"ו הלכה ט' ושם

[illegible]

